

să se manifeste manifestări tragice, dar în care Mielul lui Dumnezeu biruiește. Dacă citiți ultimele două capitole ale Apocalipsei, sunt de o minunăție de nedescris. Dar pecetea istoriei... Deci, paradoxal, până la Întruparea lui Hristos, multe lucruri au rămas nedezlănțuite în istorie, și acele multe lucruri, cum să spun... Era mai pașnică lumea, parcă mai bună, parcă mai liniștită. Mai..., dar nu mai mult decât... „mai”. Și câtă vreme suntem cu „mai”, suntem încă în iad. A venit Întruparea lui Hristos: în loc să vedem în lume biruința fericirii, a dragostei și a tot ce-a propovăduit Hristos, vedem o crescândă biruință a răului. Din ce în ce mai multe războaie – ne proorocea Hristos că neam se va scula asupra neamului și împărăție asupra împărăției, și vor fi războaie și vor fi cutremure și vor fi catastrofe ș.a.m.d., și, zice, încă nu va fi sfârșitul, că toate astea trebuie să se întâmple.

Despre sfârșit spune că atunci când această Evanghelie, adică bună vestire a Împărăției, se va propovădui în toate neamurile, spre mărturie lor, atunci va veni sfârșitul. Ce să înțelegem noi prin astea? Că nu prin catastrofe sau războaie, nici din cauza lor va veni sfârșitul. Când Dumnezeu Își va termina lucrarea de mântuire a întregii lumi, atunci va binevoi Dumnezeu să vină sfârșitul. Si nu importă în care termeni va veni, importă să nu uităm că Dumnezeu rămâne Atotputernic, că Dumnezeu nu că va birui: a biruit deja. Si, în afară de faptul că aparenta slăbiciune a lui Dumnezeu – unde-i Dumnezeu, de ce nu lucrează în istorie, de ce nu pune un stop acestei răutăți? – nu numai că nu este neputință dumnezeiască sau inexistența lui Dumnezeu, este o Pronie a lui Dumnezeu.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro, Pr. Rafail Noica, extras din Conferința „Întrupare – Filocalie și premisa eshatologica”

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă 18 iunie	08:30	Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta morților – Moșii de vară
	18:00	Vecernie și Litie
Duminică 19 iunie	08:30	Utrenia, Sfânta Liturghie și Vecernia plecării genunchilor → Duminică a VIII-a după Paști → Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliile)

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Un popor atât prețuiește cât a înțeles din Evanghelie.

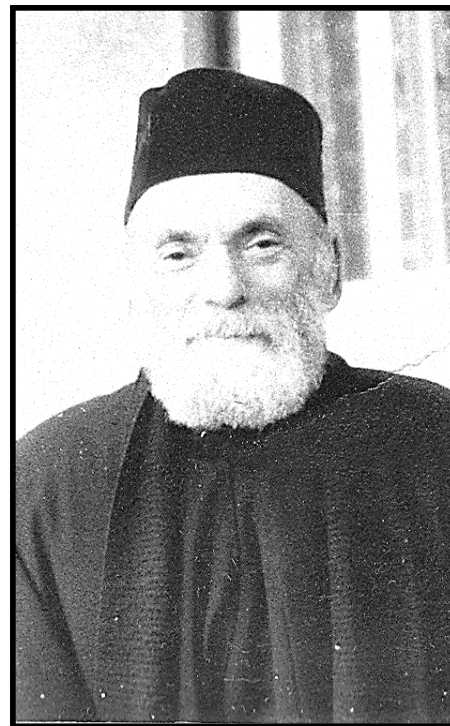
(Simion Mehedinți)

Nr. 170 / 12 iunie 2016

DAR VORBELE!

Deși îmi dau seama că vin în contradicție cu spusele Apostolului (I Cor. 6, 18-19: *"Fugiți de desfrânare! Orice păcat pe care-l va săvârși omul este în afară de trup. Cine se dedă însă desfrânării păcătuiește în însuși trupul său. Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-l aveți de la Dumnezeu și că voi nu sunteți ai voștri?"*), pentru care păcatul trupesc este cel mai compromițător și angajează complet persoana umană, cred că păcatul supărării și al enervării este mult mai grav.

Insul care, într-un magazin, în autobuz sau în tramvai, ori la birou ori la o coadă se enervează și se răstește, insultă și-și iese din fire, nu numai că se dedă în urât spectacol, dar se și rupe cu totul de Dumnezeu. Cred că în toate bordelurile Parisului, Hamburgului și

**PĂRINTELE
NICOLAE STEINHART**
(1912 - 1989)

Singaporelui, ba în toate localurile de pierzanie ale tuturor porturilor și metropolelor lumii, în ocnele Guyannei, în temnițele de la Sing-Sing și Dartmoor păcatele săvârșite nu strigă mai disonant și mai jalnic la cer decât icnirile, certurile din senin și insultele gratuite proferate, cu o ură vitriolată, de arțăgoși și îmbufnați. (Crimele, furturile, depravările au o oarecare legătură cu nedreptățile și complicațiile lumii, harța însă nu.)

Supărările acestea – pe care nici nu le luăm în seamă, deși dacă ne ciocnim de ele ne ustură ca un corosiv – nu sunt de fapt simple supărări, ci dezvoltări ale unei stări sufletești de neîmpăcată opoziție cu lumea creată de Dumnezeu; ale unei îndărătnice și imense îndepărtări de la recunoașterea deșertăciunii celor lumești. Dintr-odată cel din urmă fleac ia proporții și prinde vâlvătăi și pune în cumpănă toată măreția facerii și toată bucuria de a trăi. Omul e ancorat în diabolism, prins în nisipul mișcător al mâniei gratuite. Vicleanul, aici, cu adevărat își merită numele, câștigă sută la sută și fără niciun efort.

Dar vorbele! vorbele acelea la nivel de mușcătură de câine ce se repede pe furiș, la nivel de lătrături chelălăite și colți arătați de dincolo de gard; care desigur nu stau în corelație cu involuntara îmbrâncire sau cotul atins în treacăt, ci sunt însăși vărsătura Satanei. Tocmai contrariul supărăciosului, îl

prezintă Sf. Apostol Iacov (3, 23) drept pildă de urmat: *"Pentru că toți greșim în multe chipuri și dacă nu greșește cineva în cuvânt acela este bărbat desăvârșit, în stare să se înfrâneze în întregime."*

De grele păcate avem prilej a ne înfiora, pentru mine nici unul nu-mi pare mai străin de afirmația că împărăția mea nu este din lumea aceasta decât turbarea verbală a nervosului din autobuz.

Sursa: Monahul Nicolae Steinhardt, *Jurnalul fericirii*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1992

PĂRINTELE RAFAIL NOICA

DUMNEZEU NU GÂNDEȘTE CA NOI

Trebuie să ne obișnuim că Dumnezeu nu gândește ca noi. Ziceam de mai multe ori că Dumnezeul nostru nu-i ca toată lumea și zice și El, prin Isaia, că *„nu sunt gândurile mele ca gândurile voastre, nici sfaturile mele ca sfaturile voastre că precum sunt cerurile mai presus de pământ, așa și Dumnezeu decât omul”*.

Și noi, astăzi, cred că trebuie să ne pregătim, adică *„Doamne, tu să ne pregătești”*... Pregătirea noastră este să continuăm în cele filocalice, cu precădere Spovedanie, Împărtășanie și toate cele care înconjoară aceste lucruri. Împărtășania fiind culmea vieții noastre, apropierea noastră cea mai mare de Dumnezeu. Astea să le cultivăm. Dar, amintindu-ne de lucrurile astea, să ne pregătim la lucruri cumplite și, în același timp, și la acel *„și nu deznădăjdui”*, că Dumnezeu are Pronie de care noi habar n-avem.

Amintiți-vă de Străinul din Ierusalim, singurul care habar n-avea ce s-a întâmplat: Cine era? Și așa, Dumnezeu, cred că va face lucrare nemaipomenită. Într-adevăr ne-mai-pomenită. Dar Domnul să ne păzească în zilele alea, precum și în zilele astea. Că biruința lui Dumnezeu nu este ceva ce va să fie. De 2000 de ani a zis Hristos: *„Îndrăzniți că, iată, Eu am biruit lumea”*. Am biruit lumea. Și a zis-o chiar înainte de Golgota și de Înviere. Și așa a fost, că biruise lumea. Biruința lui Dumnezeu este un fapt deja făcut, deja săvârșit, iar cultura noastră și filocalica, iubirea frumosului, este a intra în această biruință, a asuma cele ale biruinței lui Hristos, și asta este învierea omului.

Iar, dacă Dumnezeu pare așa de slab, că S-a lăsat arestat, că S-a lăsat judecat, că S-a lăsat omorât, ba

și înghițit de moarte, ba și înghițit de un mormânt strâmt, cum cântăm în troparele noastre, și dacă lasă istoria să meargă în halul în care merge, să știți că aceasta este însuși semnul atotputerniciei lui Dumnezeu. Dacă nu era atotputernic, nu-și putea permite să lase lucrurile să iasă din control în halul în care au ieșit din orice control... Înseamnă că Dumnezeu tot poate controla, tot Atotputernic se arată, ba se va arăta. Asta înseamnă *„și nu deznădăjdui”*. Și noi să avem lucrurile astea în vedere. Și, așteptând, să așteptăm pe Domnul. Și asta este Filocalia în zilele noastre.

Mai adaug un crâmpei de viziune. În Cartea Apocalipsei – cred că bine ar fi să o cunoaștem cu toții, cât se poate cunoaște, să nu pretindem să o înțelegem, e o *“poezie”* extraordinară, am citit-o de mai multe ori și, de fiecare dată, mi-a fost mai încântătoare; nu că înțeleg mare lucru, dar ceva în mine înțelege ceva din cuvântul acestei cărți; deocamdată e destul; nădăjduiesc, după Cuvântul Mântuitorului: *„cel ce citește să înțeleagă”*, nădăjduiesc că la vremea potrivită voi înțelege, vom înțelege cele pe care vrea să le împărtășească. Dar uitați un cuvânt: dezlegarea pecetilor, când nimeni nu a putut dezlega pecetea cărții, care cred că este Istoria Lumii, când numai Mielul lui Dumnezeu a dezlegat pecetea și de atunci încep